

Kadınların Gerçek Kurtuluşu İncil’de Bulunamaz

30.11.1998 • Bob Avakian'ın Yazıları, Kemiklerin Minberinden Vaaz Vermek • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Bob Avakian’ın aşağıdaki yazısı “*Kemiklerin Minberinden Vaaz Vermek: William Bennett’in Erdemlerinin Altındaki Gerçeklik Veya Ahlaka İhtiyacımız Var, Ama Geleneksel Ahlaka Değil*” başlıklı kitabının “Günaha Son Vermek” içinden alınmıştır ve Jim Wallis’in yazılarını değerlendirmektedir. Wallis, dini bir aktivist ve *Sojourner* dergisinin editörüdür. Wallis, “Yenileme Çağlığı: Diğer Sesler Duyulsun” yayınında Hristiyan sağının ideolojik savaşlarında sözlü bir “ateşkes” çağrısı yapmak ve “değerleri ideolojik olmaktan çok manevi olan bir siyaset” aramak doğrultusunda diğer Hristiyan liderlerle buluşmuştu. Bob Avakian, bu yazıda Jim Wallis’in “Soul of Politics” adlı kitabını değerlendirmektedir. İlk kez *Revolutionary Worker*’ın 997.sayısında 7 Mart 1999 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için: RW ONLINE:Bob Avakian: Real Liberation for Women Can’t Be Found in the Bible (revcom.us)

Wallis’in vizyonundaki hatalı olan şeylerin belki de en yoğun ifadesi, kadınlar, ataerkillik ve aile hakkındaki değerlendirmelerinde ortaya çıkıyor. “Soul of Politics” içinde yer alan “Eşitsizlik Modeli, Kız Kardeşleri Sömürmek” başlıklı bölüm, Filipinler gibi ülkelerde ABD askerleri tarafından kadınların cinsel açıdan yağmalanması da dahil olmak üzere, ABD’de kadınlara yönelik yaygın tecavüz ve dayanın ve bu sömürünün korkunç yönlerinin yakıcı teşhirini içeriyor. Bugün ABD toplumunun ekonomisinde ve kültüründe “Cinsiyetçilik ve Reklamcılık” arasındaki ayrılmaz bağlantı dikkat çekici olarak gösterilmiştir. Ancak yine de, Wallis, “Cinsiyetçiliğin Yapısı”nı incelemeye ve buna ilişkin bir anlayış ve buna karşıtlığı İncil terimleri ve değerlerine dayandırmaya çalıştığında, kendine sırt çevirmeye ve en nihayetinde bu baskı yapısının çoğunu desteklemeye ya da bunlarla uzlaşmaya mecbur kalmaktadır.

Wallis, “kadınlar ve erkekler arasındaki asıl mesele cinsiyet meselesi değil, güç eşitsizliğidir” der. Kadına yönelik şiddetin altında yatan ve onu besleyen modelden bahseder ve şöyle devam eder: “Bu kalıbın adı ataerkilliktir. Kadınların erkeklere tabi kılınması... kadınların kontrol edilmesi... en eski zamanlardan beri ataerkilliğin baskın özelliği bu olmuştur... Köleler gibi, kadınlar da mülk haline getirildiler, erkeğin mülkü yapıldılar.” (s. 104-105, 106-107) Ancak sorun şu ki, Wallis’in bu ataerkil baskıya karşı çıkmak için rehberlik etmek istediği kaynak, yani İncil, bizzat tam da bu baskının ana direğidir. İncil’in ilk kitaplarından (“Mozaik” olarak adlandırılan ilk beş kitap) Eski Ahit’in geri kalanına ve Yeni Ahit boyunca, ilk oluşum döneminde gelişip yayıldığı için Yeni Ahit ve Hristiyan dini üzerinde genel olarak en büyük etkiye sahip olduğu kabul edilen *Pavlus’un Mektupları* da dahil olmak üzere bu durum son derece çarpıcı ve bariz bir şekilde açıktır.

Kadınların kocalarına ve genel olarak erkek egemenliğine tabi olmaları, kadınların köle, savaş ganimeti ve cinsel yağma nesnesi olarak elde edilmesi tanınmış ve emredilmiştir. Bu durum, On Emrin ve Musa Yasalarının genel olarak sunulduğu bölüm ve kitaplar da dahil olmak üzere Kutsal Kitap boyunca ve birçok yerde hem savunulmakta hem de varsayılmaktadır (Örneğin bkz. Exodus 21 ve Tesniye 22, ayrıca Hakimler 21).

Bir yanda Wallis’in kadınlara yönelik ataerkil baskıya ve eşitsizliğe bir son verme isteği, fakat aynı zamanda bu ataerkil baskıyı ve eşitsizliği somutlaştıran ve güçlendiren İncil ve “Yahudi-Hristiyan geleneği” ile bağlantılı ahlak ve gelenekleri desteklemek isteği şeklindeki bu derin çelişki, Wallis’in cinsiyet eşitsizliği modeline ilişkin tüm değerlendirmelerini belirler ve Wallis’in kürtaj sorununu ele alışında -Wallis doğru bir şekilde bugün ABD toplumundaki (ve diğer birçok toplumdaki) temel “savaş alanlarından” biri olarak bunu tanımlar- kendisini çok keskin bir şekilde ortaya koyar.

Ataerkilliğe Tutarsız Muhalefet

Wallis, kendisinin ve *Sojourner* dergisindeki meslektaşlarının “kadınların haklarını ve eşitliğini savunduklarını” yazıyor ve aynı zamanda “dini köklerimizden ve şiddet karşıtlığına bağlılığımızdan yola çıkarak insan yaşamının kutsal değerini savunduk.” diyor ve şu sonuca varıyor: “Bu iki değer- kadın hakları ve yaşamın kutsallığı- kamusal söylemimizin karşıt

kutupları haline geldi.” (s. 109)

Bir kez daha ve karakteristik olarak Wallis, uzlaşma yoluyla bu düşmanlığa bir son vermek istiyor. İki “aşırı” pozisyon olarak gördüğü şeyin “retoriğini yumuşatmak” istiyor. “Her iki tarafın da endişelerini dile getiren cevaplara ihtiyacımız var” konusunda ısrar ediyor (Bkz. s. 109, 110.) Fakat ataerkil baskıya karşı olduğunu söyleyen birinin, kadınların kürtaj hakkı üzerindeki mazeretsiz bir şekilde ısrarcı olmaları ve bu hakkın ellerinden alınmasına karşı kararlı militan bir muhalefeti “aşırı” olarak tanımlaması ne anlama geliyor?! Bu durum, bu kişinin ataerkil baskıya muhalefetinin, aynı Wallis’te olduğu gibi, olsa olsa eksik ve tutarsız olduğu anlamına gelir.

“Kölelik ve diğer sömürü ve baskı biçimleri, kadınlara yönelik ataerkil baskının yanı sıra çeşitli milletler ve imparatorluklar arasındaki rekabet ve yağmalar... İncil’in yansıttığı ve desteklediği toplumlar açısından bunların hepsi ayrılmaz ve vazgeçilmez unsurlardır. İncil’in insan hayatına son vermeyi ele alış şekli de bunun bir yansımasıdır.” – Bob Avakian

Kadınların kürtaj hakkını “mazeret kabul etmeden talep etmelerini” destekleyen çoğumuzun belirttiği gibi, kadınların ne zaman çocuk sahibi olup olmayacaklarına karar verme hakları veya

çocuk sahibi olmayı isteyip istememe şeklindeki hakları -yani kendi iradeleri dışında çocuk doğurmaya zorlanmama hakları- Siyahilerin köle olmama hakkıyla aynı türden temel bir meseledir. Bu derece temel sorunlar ve haklar üzerinde uzlaşma çağrıları yapmak, yalnızca köleleştirmeyi uygulayan ve bu tür temel hakları reddedenlere hizmet edebilir. Wallis’in kürtaşı her koşulda legal olarak yasaklanmaması gereken bir şey olarak ele alırken, aynı zamanda devredilemez haklardan görmemesi ve (“Feminist Shelley Douglass”tan alıntı yaptığı üzere) “adeta her zaman ahlaki bir yanlış” olarak tanımlarken yaptığı şey işte tam olarak budur (s. 110)

Bir kadının hamile kaldığı andan gebelik süreci bitene kadar vücudunda var olanın tam bir “bebek” veya “çocuk” olmadığı, bunun gelişmekte olan bir fetüs olduğu, aslında kadının vücudunun ve fiziksel işleyişinin ayrılmaz bir parçası olduğu -ayrı bir tam gelişmiş insan olma potansiyeline sahip ama henüz olmayan- temel gerçeğine ek olarak, Wallis’in “insan yaşamının kutsal değerini” öne sürerek kürtaşı konusundaki tutumuna gerekçe bulma girişimi ve bunu İncil geleneğine ve emrine dayandırması kabul edilemez. Wallis, “Nükleer silahlar, ölüm cezası, yoksulluk, ırkçılık, ataerkillik ve kürtaşın oluşturduğu tehditleri, yaşamın kutsal değeriyle ilgili birbirine bağlı ve iç içe geçmiş kaygıların dikişsiz bir giysisinin parçaları olarak gören tutarlı bir yaşam etiğinden yana olan bazı kadınları” referans gösterir ve bunu destekler (s. 109-110) Fakat aslında İncil ve “Yahudi-Hristiyan geleneği” bu “dikişsiz giysi” konumu için bir temel oluşturmaz.

İncil’de Sığınacak Yer Yok

William Bennett’in “Erdemler”ini eleştirirken belirttiğim gibi, *Altıncı Emir*, parçası olduğu “Mozaik Yasası” bağlamında okunduğunda açıkça ve yalnızca “Yasa” ve “Rab” birini öldürmenin doğru ve gerekli olduğunu söylemedikçe birini öldürmenin yasak olduğu anlamına gelir. İncil yalnızca öldürmeyi engellemekle kalmaz, fakat aynı zamanda pek çok nedenden ötürü insanların öldürülmesi konusunda ısrarcıdır da. Ve İncil’de ne kadar kutlanırsa kutlanılsın, bu tür öldürmelerin bugün neredeyse herkes tarafından ahlaksızca ve gaddarca sayılacağı birçok vaka vardır. (Örneğin, Çıkış (Exodus) 32:16-28’e, ayrıca Exodus 21:17 ve Tesniye 21:18-21’e bakın)

Kölelik ve diğer sömürü ve baskı biçimleri, kadınlara yönelik ataerkil baskının yanı sıra çeşitli milletler ve imparatorluklar arasındaki rekabet ve yağmalar... İncil'in yansıttığı ve desteklediği toplumlar açısından bunların hepsi ayrılmaz ve vazgeçilmez unsurlardır. İncil'in insan hayatına son vermeyi ele alış şekli de bunun bir yansımasıdır.

Bu nedenle, İncil “dikişsiz giysi” konumu için gerekçe sağlamazken, kadınlara yönelik olanlar da dahil olmak üzere baskı ve yağmanın en aşırı tezahürleri ve biçimleri için kesinlikle gerekçe veya rasyonelleştirme sağlar.

Kişi İncil'e ve onun ahlaki vizyonuna -Wallis'in ifade ettiği gibi “dini ve kültürel geleneklerimizden türetilen temel değerlere” (s. 42)- bağlı kalmakta ısrar ettiği sürece tüm bu baskı biçimlerini ortadan kaldırmak, tüm sömürücü ve köleleştirici ekonomik ve toplumsal ilişkileri ve bunlara tekabül eden siyasi kurumları ve ideolojik ifadelerini kökünden sökmek için eksiksiz bir şekilde mücadele etmek asla mümkün olmayacaktır. Son tahlilde, böylesine kapsamlı, gerçekten devrimci bir mücadeleyi sürdürmek ve kazanmak ancak bu vizyondan -bu geleneklerden ve “geleneksel değerlerden”- koparak mümkündür.